

Kommunerne Administrationen; Staten skal ikke efter mine Forslag, og saavidt jeg kan gjøre til det, aldrig faae nogenfomhelst Myndighed overfor Kommunernes Administration af Fattigvæsenet, den skal kun faae Lov til at betale. Nu finder det ærede Medlem det saa forunderligt; han gaar nemlig ud fra, at den, der betaler, skal ogsaa have Ret til at lede det Hæle; men det gjør jeg ikke. Jeg vedkjender mig med den største Ugenerthed (Singerslev. Hør!), ja med den største Ugenert- heds den Sætning, at man meget godt kan tillægge den Enes Raadigheden over et Forhold og lade den Anden betale. Det er slet ikke Noget saa Forunderligt; hvad Andet mener man vel med Præste- valgloven: man vil lade Staten betale og selv vælge, og dette Princip er man ogsaa tidligere gaaet ind paa fra Regjeringens Side, og der er i alt Fald Mange, der have Tilbøjelighed til at komme ind paa denne Vej, der er Mange, der ere af den Mening, at det er det Bedste, hvorfor skulde det da ikke ogsaa kunne gaa her? Sagen er des- uden den, at det, at man lægger Udgifter paa Staten, har meget stor Betydning, ikke blot i de Retninger, der allerede ere nævnte, men ogsaa i Spørgsmaalet om de Fattiges Behandling. Jeg siger det Modsatte af de Herrer; de Herrer sige, det er godt, at det er den, der skal give de Fattige Pengene, der selv skal betale, jeg siger Nei, det er rent galt, jeg siger, det er godt, at det ikke er Statten, der som Saadanne skulle sørge for de Fattige. Dommen bliver da tidt for haard; naar man tænker paa sin egen Somme, bevilger man for Lidt (En Stemme: Og ellers for Meget!). Det kunde hændes, at man i det andet Tilfælde bevilgede for Meget, men det tror jeg ikke, der er saa stor Fare for. Nu maa jeg dernæst gjøre de Herrer opmærksomme paa en Ting, som de overse, og det er den, at der eksisterer en Rigsdag. De Herrer sige altid, at det er altfor farligt, at vi lade disse Administrationer i Kommunerne, disse Raad, udskrive Penge af Statskassen. Nu vil jeg slet ikke gjøre opmærksom paa, at jeg har lagt Vægt paa, at vi dog lade disse Kommuner, som saaledes udskrive Penge af Statskassen, selv tage Del i Udgifterne med en Tredeedel, det er altid en lille Indskrænkning. Men de Herrer maa desuden huffe, at vi for- lange, at der indsendes Regnskaber og Beretning, og at disse Regnskaber osv. af Indenrigsministeren aarlig skulle lægges til Grund for en udførlig Beretning, som skal forelægges Rigsdagen. Nu gad jeg dog vide, om ikke Rigsdagen, naar den faae, at denne Lov førte til aldeles urimelige og uforvarlige Misbrug, ikke vilde anvende sin lovgivende Magt og Myndighed til at sætte en Stopper for disse Misbrug, saa at man altsaa vilde have en Kontrol i Rigsdagen for disse smaa Raad omkring i Landet og en Garanti for, at de ikke gif for vidt. Statskassen er ikke værgeløs, den har altid Rigsdagen til at varetage dens Lærv; det lader

fig jo desuden tænke, at man paa dette Punkt kunde komme overens om Begrænsninger; jeg er villig til at indrømme Begrænsninger paa mange Punkter, naar man blot vil indrømme Principerne. Deraf følger aldeles ikke, som det ærede Medlem for Aarhus Amts 2den Valgkreds (Singerslev) og vistnok ogsaa andre ærede Medlemmer saa gjerne vilde have, at jeg skulde være uenig med de andre Forslagsstillere; den Glæde tror jeg ikke, at de opnaa. Det kan gjerne være, at jeg har udtalt Et og Andet, som man med nogen god Villie kan faae nogen Forskjel ud af; men Stort betyder det vistnok ikke, navnlig er det, med Hensyn til det, som blev fremhævet med Hensyn til § 5, ikke min Mening, at vi strax skulde kunne lade det falde, men min Mening er, at det ærede Medlem havde Ret, naar han sagde, at det i og for sig er uheldigt, at vi have en saadan Bestemmelse i vort Lovforslag, og jeg tror, at jeg gjorde opmærksom paa — det fore- ligger ikke trykt, og jeg huffer det ikke saa nøje — at Grunden til, at vi havde optaget § 5, ikke var nogen særlig Kjærlighed til Paragrafen i og for sig, men som Overgangsbestemmelse, og det er netop derfor, at jeg maa være berettiget til at sige, at kunde vi finde en anden Form, et andet Middel til i Overgangstiden at opnaa samme Resultat, sætter jeg for mit Bedkommende slet ingen Pris paa Paragrafen. Endelig vil jeg bemærke, at det paa mig gjorde et noget nedslaaende Ind- tryk at høre den ærede Minister. Jeg havde ventet, at den ærede Minister var en Mand, som med den største Belvillie vilde komme Forslaget imøde, og nu viste det sig, at Ministeren vilde have alle Paragraferne slaaede istykker undtagen § 5, den eneste, som vi ingen Vægt lægge paa, Overgangsbestemmelsen, og da der blev opkastet nogen Tvivl om, hvorvidt det vilde nytte at indskrænke Lovforslaget til § 5, havde Ministeren ingen anden Trost, end at der i Kanton Bern findes en Hjælpekasse, der er ret nyttig. Men hvad kan det hjælpe den arbeidende Klasse i Danmark, at der i Kanton Bern findes en Hjælpekasse, om hvilken Ministeren har hørt, at den er ret nyttig. Derfor siger jeg efter at have hørt den ærede Minister, at jeg har tabt en Del af mine Forhaabninger; ikke alene med Hensyn til dette, men ogsaa med Hensyn til andre Lovforslag. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valgkreds (Fenger), er desværre ikke til- stede; men Noget af det, det ærede Medlem kom ind paa, er jeg nødt til at berøre, fordi det i saa høj Grad vedkommer netop, hvad jeg har sagt. Det ærede Medlem for Københavns 4de Valg- kreds har været saa heldig at misforstaa, hvad jeg har sagt, og da det ærede Medlem først havde misforstaaet det, saa blev det ham meget let at angribe det; havde han forstaaet det, havde det ikke været saa let. Det ærede Medlem forstod navnlig ikke blot mig, men ogsaa den ærede Ord-